

Zofóniás Jeremiás kortársa, röviddel a babiloni fogság előtt szolgált. Ő is beszél ítéletről, a pogány népek felett, Izráel felett és külön Jeruzsálem felett. De hirdeti a szabadulást is, és nemcsak úgy, mint ami a fogság után következik, hanem úgy, mint amit már a fogság alatt, sőt előtte is munkál Isten. Isten „tisztává akarja tenni” nemcsak a népeket, hanem először a saját népét. Ebből a célból „meríti bele” népét a fogságba, biztos kézzel, hogy aztán ki is emelje. Nem az elpusztítás volt a célja: azt akarta, hogy a népe Őt félje, figyeljen rá, várja az Ő ígéreteinek a beteljesedését, és ne mondjon le arról azzal, hogy más isteneket imád. Nem is engedi ezt: Ez 20,32. – Isten nem csupán be akarja teljesíteni az ígéreteit, hanem azt akarja, hogy akik az övéi, várják is ezt: bízva benne, reménykedve. Hogy várják a Messiást, és mindazt, amit Ő tenni fog.

Ezért amikor a babiloni fogságból való szabadulást hirdeti, nemcsak arról beszél. Olyat is mond, ami vagy az Úr Jézus halálával, a megváltással teljesebbé válik, és olyat is, ami ezután fog beteljesedni. Olyat is, ami a megváltással kezdődött el, az új szövetség létrejöttével, és mi, akik már láthatjuk, ezért is bízhatunk benne, hogy teljességre jut.

Például: „tisztává teszem a népek ajkát, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét”. Isten „a pogányoknak is megadta a megtérést az életre” (ApCsel 11,18). – Miért éppen az ajkak megtisztításáról beszél? Ézsaiás is ezt ismeri fel először, neki is az ajkát tisztítja meg az Úr (Ézs 6,5.7). És „ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember” (Jak 3,2). Aki felismerte, hogy elveszett, és megtért, valóban elkezd másképpen beszélni. Akik hiszünk, mi is messze vagyunk még attól, hogy „beszédünkben ne vétkezzünk”. De tudjuk (tudjuk?) segítségül hívni az Úr nevét olyan dolgok miatt is, amik miatt a világ tisztátalanul beszél. – Elkezdődött ennek az ígéretnek a beteljesedése: „a népek között” mindenütt vannak hívők, akiknek dolguk, hogy bizonyosságot tegyenek azzal is, ahogyan beszélnek. – „Kús (Etiópia) folyóvizein túlról... hozzák az áldozatot”: az etióp főember „örvendezve haladt tovább az útján” – haza, ahol láthatták, hogy más lett, hallották, hogy másképpen beszél. (Innen származtatják a kopt keresztyén egyházat.)

„Nem kell szégyenkezned tetteid miatt, melyekkel vétkeztél ellenem”: azért, mert az Úr elvette a bűneimet. Elszakadhatok tőlük, szabad lehetek attól (bárki mondja), hogy „te hiteltelen vagy, mert azelőtt így és így éltél”. Isten eltávolítja azokat, akik ilyen indokokkal próbálnak visszahúzni, megállítani a hitben járásomat, a bizonyosságtételemet. – Ezt ígéri Isten Izráel népének is. Közülük némelyek bántották a bűneik miatt, mások nem: gőgösök voltak, gúnyolták őket. Mégis egy nép voltak, és az előbbieknél fáj az utóbbiak magatartása is: hogy nem akarnak megtérni. Úgy könyöröghettek értük (az egész népért), mint Dániel: „orcájuk pirulásával” (Dán 9,7 – Károli), szégyenkezve. Nekik szól, hogy „nem kell szégyenkezned”, még ha nem is fog mindenki megtérni. – A gőgösöket, akik nem akarnak megtérni, Isten eltávolítja, de ott hagyja „a szegényeket, akik bíznak az Úr nevében”. – Ez beteljesedett? Elkezdődött, az ősegyház kezdett így működni: „mások közül senki sem mert hozzájuk csatlakozni” (ApCsel 5,13), mert látták rajta, hogy nem hívő, nem tartozik közéjük. De „szegények mindig lesznek veletek”, és nemcsak jót tehetünk velük, hanem ha bíznak az Úr nevében, akkor tanulhatunk is tőlük. Akinek nincs kapcsolata szegényekkel, rászorulókkal, akiken gyakorolhatja a szeretetet, azt sem fogja érezni annyira, hogy őt szereti az Úr – szeret, de ahhoz, hogy ezt lássam, át kell mennie rajtam mások felé.

„Nem cselekszik hamisságot... nem háborgatja senki” (13. v.): ez az a békesség, amit a hívő ember kap. Háborgatnak ugyan, de nem „háborítanak meg”, nem kell az Úr követése helyett

más után kapkodnunk. „Szorongatnak, de nem szorítanak be...” (2Kor 4,8). Ezt a békességet Izráel, mint nép is meg fogja kapni, amikor megtér – később.

Öröm, ujjongás. Az oka: „elveszi rólad az Úr az ítéletet”, saját Fián hajtotta végre, nekem pedig kegyelmet adott – ez szól itt Izráelnek is. „Az Úr közötted van”, láthatták Őt, és hisszük, hogy egyszer meg is térnek hozzá. Az Úr is „boldogan örül neked”: mindenkinek, aki megtér (Lk 15,7). Milyen öröm lesz az Úrnak, amikor az egész Izráel (a maradék) megtér.

„Összegyűjtöm azokat, akik szomorkodnak, mert nem ünnepelhetnek”: ma Izráel „nem ünnepelhet”, mert nincs meg a templom. De az Úr itt nem azt ígéri, hogy felépül a templom, hanem hogy összegyűjti őket: az övéi legyenek, és „lélekben és igazságban” imádják Őt. (Az Ezékiel könyvében leírt templom csak ezután fog felépülni, az ezeréves királyság idején.)

Izráel ma még nem „hírneves”: látszólag egy nép a sok közül. Hírnevessé az fogja tenni őket, hogy megtérnek az Úrhoz, Ő pedig felépíti őket (mint népet és mint országot). A többi nép pedig amikor őket nézi, Istent dicsőíti értük.

Ebben a korban mi vagyunk Isten népe, akikért a „népeknek” dicsőíteniük kellene az Atyát (Mt 5,16). Ez lehetséges is: vannak „lámpások”, mi is azok lehetünk. – Aki világít, annak ellensége is van, de annak a támadása nekünk alkalom a bizonyágtételre. És az Úr ezalatt is „velünk van, erős és megsegít”.

Róm 11,34–36

Ugyan ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadójává? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie? Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.